

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Adoptionsagers behandling giver anledning til svulmende papirbjerger, og de trækkes ofte i langdrag til stor pine for de i sagerne implicerede medmennesker.

I typetilfældene afgiver disse iøjnefaldende ydre omstændigheder ikke øgede garantier for, at resultatet bliver overensstemmende med barnets virkelige tarv. Behandlingsmåden var måske velbegrundet i den fortid, hvori den udviklede sig, og hvor forholdet var det, at der landet rundt var en enhedsopfattelse af, hvad der var i et barns interesse, og hvordan det burde opdrages. Nu om dage findes der inden for myndighedernes kredse vidt forskellige mennesker, der i den afgørende fase af beslutningsprocessen lader sig bestemme af vidt forskellige hensyn. Nogle steder vil det være et afgørende handicap for adoptanterne, at de går for meget i kirke. Andre steder, at de går for lidt i kirke. Nogle steder tror man, at mennesker kan være for tykke til at opdrage børn. Andre steder, at de kan være for spinkle. Der er dem, der mener, at børn bedst opvokser i trygge materielle kår, og dem, der er af den opfattelse, at det vil være til ubodelig skade, om et lille barn betros en fæl kapitalist. Sådant trives inden for vore myndigheder tro og vantro i et omfang, der kun kan sætte et alvorligt spørgsmålstegn ved, om vi bør fortsætte med den hidtidige adoptionsprocedure, som i øvrigt også har den ulempe, at de hårdhændede »dybdeboringer«
ofte virker dybt ydmygende på de mennesker, det drejer sig om.

I hvert tilfælde i de typesager, der omhandles i lovforslaget, finder forslagsstillerne det bedre stort set at nøjes med en ganske enkel aftale mellem forældre og adoptanter. Den indvending, at forældrene eventuelt lader sig lokke eller fortryder, hvad de har givet deres samtykke til, vil i mangfoldige tilfælde ikke stemme med barnets tarv. Forældre, der er så overfladiske eller følelessvingende, at de ikke nøje overvejer, om det tjener deres barns interesse at blive bortadopteret, før de giver samtykke til et sådant skridt, kan meget vel kom-

me til at indebære en større risiko for barnets betryggende opvækst end dem, der er rede til at adoptere barnet. Det, et barn først og fremmest trænger til, er et fast tilhørssted, og derfor er den langstrakte usikkerhed, som nutidens adoptionsager giver anledning til, i sig selv en stærkt skadeforvoldende omstændighed for mange børn, der bliver udsat derfor. Adoptionsloven går alt for vidt i retning af at underkende fremskridtshovedsynspunktet: Børnene er forældrenes og ikke samfundets.

Som det fremgår af forslaget, har fremskridtspartiet ikke i første omgang turdet tage skridtet fuldt ud, men har villet give livets udvikling adgang til nærmere at efterprøve, om adoptionsaftaler kan frigøres for myndighedskontrol i samme omfang som de fleste andre aftaler. Sikkerhedsventilen i § 15 a, stk. 2, vil navnlig kunne bruges i forhold, hvor forældremyndighedsindehavere fortryder samtykket og det findes, at de omstændigheder, hvorunder samtykket er meddelt, ikke er helt fine i kanten. I stedet for en domstolssag i henhold til aftalelovens kap. 3 eller lignende bestemmelser findes det at være at foretrække med den lette administrative procedure for det sociale udvalg. Dette kan imidlertid også være i besiddelse af sådanne oplysninger om adoptanterne, at det findes ganske åbenbart, at det sociale udvalg må modsætte sig adoptionen. Det skal imidlertid ikke være et tilfældigt lille flertal, der i sager af denne art majoriserer og gennemtrumfer sine synspunkter. Derfor er der fremsat forslag om et flertal på mindst $\frac{3}{4}$ af samtlige udvalgets medlemmer.

Det bemærkes, at forslaget stort set er en genfremsættelse af et i folketingsåret 1975-76 fremsat forslag (L 178), se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 5027 og 7433 og tillæg A sp. 3343. Dette forslag genfremsattes som L 109 af 18. november 1976, se Folketingstidende 1976-77 (1. samling), forhandlingerne sp. 1791 og sp. 3996-4002 og tillæg A sp. 1815. Der henvises også til Folketingstidende 1976-77 (2. samling), forhandlingerne sp. 6857 (Mogens Voigt-spørgsmål) samt til Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne